

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/36/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121206331
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:5121206331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miriam Kamenskej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Andrey Gindlovej v právnej veci žalobcu X/XXXXXXXXXX A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX, XXX XX B., v konaní zast. JUDr. Veronika Nozar Jakubíková, advokátka, so sídlom kancelárie Republiky 19, 010 01 Žilina a žalobcu 2/ BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, v konaní zast. Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368 proti žalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., v konaní zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom ul. 17. novembra 3215, 022 01 Čadca, IČO: 50 473 522 o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Odi/1/2021 zo dňa 7. júna 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Odi/1/2021 zo dňa 8. novembra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Odi/1/2021 zo dňa 7. júna 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Odi/1/2021 zo dňa 8. novembra 2023 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete zamietol žalobu a v druhej výrokovej vete rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (ďalej len „rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu dňa 21.07.2021, ktorej bola pridelená sp. zn. 2Odi/1/2021, sa žalobca 1/ domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. V žalobe uviedol, že dňa 10.10.2018 vydal Okresný súd v Čadci platobný rozkaz 16C/86/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21.10.2019, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 26.483,45 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradu trov právneho zastúpenia. Žalovaný napriek tomu, že mal finančné prostriedky a vykonával pracovnú činnosť, nebol prístupný pohľadávku splácať dobrovoľne. Žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie, exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 110Ex 683/2019 súdnym exekútorom JUDr. Petrom Matejoviem a zo mzdy žalovaného v čase od 13.03.2020 do 21.11.2020 boli vykonané zrážky na istine vo výške 6.599,58 Eur a na odmene súdneho exekútora 1.325,- Eur. Ku dňu vyhlásenia konkurzu predstavovala pohľadávka žalobcu 1/ výšku 28.959,- Eur a trovy konania, úroky z omeškania a trovy exekúcie. Žalovaný po tom ako bol zaviazaný zaplatiť

žalobcovi dlžnú sumu, sa viackrát vyjadril, že urobí všetko pre to, aby žalobcovi 1/ pohľadávku neuhradil. Využil zákonnú možnosť a podal návrh na vyhlásenie konkurzu. Takéto konanie považuje žalobca 1/ za totálnu nehoráznosť. Konanie žalovaného je vrcholne amorálne a je vedené len s jedným cieľom, aby nemusel žalobcovi 1/ pohľadávku zaplatiť. Žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Účelovo si bral pôžičky, aby sa vyhol zodpovednosti za nesplatené dlhy a aby si mohol užívať svoj život podľa svojich predstáv. Úmyselne sa uviedol do platobnej neschopnosti, čím naplnil skutkovú podstatu uvedenú v § 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z.. Zároveň žalobca 1/ poukázal aj na skutkovú podstatu § 166g ods. 2 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z.. Žalobca 1/ tvrdí, že nepoctivý zámer sa preukazuje aj tým, že podaným návrhom efektívne prekazil exekúciu pravidelným zrážkami zo mzdy, ktoré boli vykonávané, čím bol žalobca priebežne čiastočne finančne uspokojovaný a zneužil tým inštitút zákona č. 7/2005 Z. z.. Ak by návrh na oddĺženie žalovaný nepodal, tak žalobca 1/, resp. aj ďalší veritelia mohli byť časom uspokojení v celom rozsahu, napr. ďalšími zrážkami zo mzdy.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu 1/ žiadal žalobu, ktorá je účelová, tendenčná a bez akejkoľvek právnej argumentácie, v celom rozsahu zamietnuť. Žalobca 1/ nepreukázal žiaden relevantný dôkaz a v žalobe sú uvedené len jeho dohady a domnienky. Ním predložené a uvedené záväzky v konkurznom konaní vznikli skôr, ešte počas spoločného spoluzitia, a teda žalobca 1/ o všetkých týchto záväzkoch riadnym a náležitým spôsobom vedel. Všetky zmluvy boli uzavreté omnoho skôr ako bola novela zákona č. 7/2005 Z. z., teda v tom čase žalovaný netušil, že bude novela zákona a že bude môcť využiť inštitút oddĺženia. V konkurznom konaní bolo náležitým spôsobom dokázané, že bol predĺžený, že jeho záväzky značne presahovali jeho majetok a jeho príjem nepostačoval na plnenie si všetkých záväzkov. Žalovaný bol osobou zarábajúcou, náklady, ktoré predstavovali splácanie pôžičiek a úverov, na tom mal práve vplyv žalobca, nakoľko v tom čase spolu žili a mal z nich aj on prospech, žalovaný ich nestíhal splácať, a preto sa rozhodol podať návrh na oddĺženie. Žalovaný mal za to, že žalobca 1/ náležitým a riadnym spôsobom neuviedol, v čom vidí jeho nepoctivý zámer. Žalovaný nemal v úmysle niektorého z veriteľov poškodiť a ani ho nepoškodil. Žalobca 1/ nie je jediným veriteľom v konkurze.

4. Dňa 26.10.2021 bola súdu prvej inštancie doručená žalobca žalobcu 2/, ktorej bola pridelená sp. zn. 3Odi/1/2021. Žalobca 2/ v žalobe uviedol, že žalovaný pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. e), f), h) a najmä zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.. Žalovaný pred vyhlásením konkurzu splácal pohľadávky žalobcu pravidelnými mesačnými splátkami v celkovej výške v priemere 97,- Eur, úhrady boli vykonávané zrážkami zo mzdy a je zrejmé, že žalovaný je zamestnanou osobou v produktívnom veku. Za účelom zistenia príjmu žalovaného v čase pred podaním návrhu navrhol vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu za obdobie pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť/neschopnosť a z uvedeného listinného dôkazu bude preukázané, že žalovaný mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov voči svojim veriteľom. Žalovaný disponoval a disponuje finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov a v prípade riadneho plnenia svojich záväzkov by bol schopný splatiť všetky svoje záväzky. Žalovaný mohol využiť inštitút splátkového kalendára, má a mal pravidelný príjem, ktorý je základnou podmienkou na povolenie splátkového kalendára. Po vyhlásení konkurzu nevykonal v prospech žalobcu 2/ žiadne úhrady svojho záväzku napriek tomu, že sa u neho nezmenili žiadne okolnosti, je naďalej zamestnaný a jeho životné náklady sa nijakým spôsobom nezmenili. Pokračovaním v plnení svojich záväzkov by dokázal splatiť svoje záväzky voči všetkým veriteľom. Využitím inštitútu oddĺženia tak poškodil všetkých svojich veriteľov.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu 2/ uviedol, že vo svojom životopise a vo všetkých predkladaných dokumentoch uvádzal len pravdivé skutočnosti. Neklamal, nič nezamlčal a svojím konaním nemal úmysel poškodiť ani jedného z veriteľov. Je pravdou, že splácal mesačnými splátkami pohľadávku zrážkami zo mzdy, čo nerozporuje. Je pravda, že bol v produktívnom veku, avšak nedokázal získať väčšie finančné prostriedky. Nebol bez príjmu, avšak od uvedeného nemožno odvodňovať automaticky jeho nepoctivý zámer. Žalovaný taktiež potreboval isté financie na živobytie a aby dokázal chodiť do práce. Po podaní návrhu na oddĺženie nič nezamlčal, ani nevedomky neuviedol niektorého z veriteľov v zozname veriteľov.

6. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 2Odi/1/2021-39 zo dňa 10.11.2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Odi/1/2021-43 zo dňa 29.11.2021 konanie vedené pred súdom prvej inštancie pod

sp. zn. 2Odi/1/2021 a konanie vedené pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 3Odi/1/2021 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej bolo vedené pod sp. zn. 2Odi/1/2021.

7. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalobca preukáže, že dlžník sa správal spôsobom, ktorý napĺňa hypotézu právnej normy, potom nastane fikcia, že na strane žalovaného poctivý zámer absentoval a vtedy bude mať žalovaný dôkaznú povinnosť ohľadom vyvrátenia fikcie nepoctivého zámeru, a preto v súdnej veci bolo na strane žalobcov dôkazné bremeno tvrdení, že postup žalovaného napĺňal znaky uvedené v § 166g ods. 2 písm. e), f), h) zákona č. 7/2005 Z.z. a pretože žalobca 1/ a žalobca 2/ nepreukázali existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

8. Súd prvej inštancie s poukazom na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. a aj s poukazom na § 1 vyhlášky č. 643/2005 Z. z. konštatoval, že podstatou definície platobnej neschopnosti nie je, či je dlžník schopný záväzok uhradiť v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti. Žalovaný v čase pred vyhlásením konkurzu pohľadávku žalobcu 2/ splácal pravidelnými mesačnými splátkami v priemere 97,- Eur, zrážkami zo mzdy, z čoho bolo zrejmé, že žalovaný je zamestnanou osobou v produktívnom veku. Samotné tvrdenie o čiastočných úhradách pohľadávky zrážkami zo mzdy ešte nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti žalovaného v čase podania návrhu na oddĺženie, naopak tento stav preukazuje skutočnosť, že žalovaný nedisponoval žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na úhradu celej pohľadávky žalobcu. Zo samotnej skutočnosti čiastočnej pravidelnej úhrady záväzku voči jednému z veriteľov záver o platobnej schopnosti dlžníka urobiť nemožno. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný neuhradil svoje záväzky pred vyhlásením konkurzu účelovo v snahe umelo vytvoriť stav svojej platobnej neschopnosti. Pokiaľ by žalobca chcel preukázať, že žalovaný nebol platobne neschopný, musel by tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jeho záväzkov. Na základe životopisu žalovaného, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu vyplýva, že žalovaný nevladnil žiadne nehnuteľný majetok, ani hnuťelný majetok, ani cenné papiere, nemal žiadne peňažné pohľadávky. Preto dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. f) zákona č. 7/2005 Z. z. žalobca 2/ žiadnym spôsobom nepreukázal. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022 z 31.01.2023.

9. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ustanovenie § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. poukazuje na správanie dlžníka po podaní návrhu, a preto s odkazom naň nemožno posudzovať správanie dlžníka pred podaním návrhu tak ako tvrdil žalobca 2/, ktorý podľa súdu prvej inštancie vychádzal z nesprávnej interpretácie tohto zákonného ustanovenia. V § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. uvedenú „úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností“ treba vykladať v súvislosti s poskytovaním súčinnosti správcovi a veriteľom, snahou zamestnať sa, zabezpečiť si príjem a v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky a hry s ponúknutím aspoň polovice dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu. Poctivý zámer dlžníka však nemožno posudzovať podľa toho, či dlžník uhradil alebo neuhradil niektorý z jeho nevymáhateľných dlhov, keďže takýto výklad by išiel proti podstate inštitútu oddĺženia.

10. Podľa súdu prvej inštancie o nepoctivom zámere žalovaného nesvedčí ani skutočnosť, že návrh na vyhlásenie konkurzu podal bezprostredne po tom, ako mu boli vykonávané zrážky zo mzdy. Žalovaný podaním návrhu využil zákonom mu danú možnosť a samotné ustanovenie zákona č. 7/2005 Z. z. takéto konanie ako nepoctivý zámer dlžníka nedefinuje.

11. Podľa súdu prvej inštancie bolo v logickom vzájomnom rozpore tvrdenie žalobcu 1/, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný s tvrdením, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti. Nie je možné, aby sa dlžník úmyselne uviedol do stavu platobnej neschopnosti a súčasne, aby platobne neschopný dlžník nebol. Súd prvej inštancie ani nemal preukázané konanie žalovaného, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti a rovnako žalobca 1/ ani nepreukázal platobnú schopnosť žalovaného v čase podania návrhu na oddĺženie.

12. Súd prvej inštancie neprihliadol k navrhovaným dôkazom, ktoré boli prednesené žalobcom 1/ prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní konanom dňa 10.05.2023, a to s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania, keď mal za to, že žalobca 1/ mal poskytnutý dostatočný časový priestor na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a na označenie dôkazov a keď nezistil žiadne osobitné

dôvody, ktoré by ospravedlňovali oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku (neexistencia objektívnych kritérií, nejde o právnu zložitosť sporu, neexistencia subjektívnych kritérií – žalobca 1/ bol právne zastúpená advokátom). Podľa súdu prvej inštancie vykonanie navrhovaných dôkazov ani nebolo odôvodnené tak, aby bolo potrebné a relevantné pre rozhodnutie vo veci samej a k už uvádzaným skutkovým tvrdeniam bolo nadbytočné, a preto zamietol návrh na výsluch žalobcu 1/ a žalovaného. .

13. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že skutkové tvrdenia uvedené v žalobe, v písomných vyjadreniach ako aj na pojednávaní žalobcom 1/ boli nekonkrétne, všeobecného charakteru, pričom boli upriamené na vznik pohľadávky žalobcu 1/, pričom súdu prvej inštancie neboli predložené žiadne listinné dôkazy, z ktorých by mohol vyvodiť záver, kedy pohľadávka vznikla, v akej výške, medzi kým, aké postavenie v nej mali žalobca 1/ a žalovaný, prípadne kedy bola táto pohľadávka splatná. Rovnako listinné dôkazy predložené na pojednávaní, a to znalecký posudok č. 67/2015 zo dňa 29.04.2015, ktorý bol vypracovaný za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty bytu, list vlastníctva, na základe ktorého nehnuteľnosti tam uvedené patria údajne matke žalovaného, nesmerovali k preukázaniu nepoctivého zámeru žalovaného. Facebookový profil, z ktorého vyplývalo, že žalovaný postavil dom a má sa tam údajne sťahovať, tak tento listinný dôkaz taktiež ostal iba v rovine tvrdenia, žiadnym spôsobom nepreukazoval nepoctivé správanie žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie v rovine neurčitých sa niesli tvrdenia žalobcu 1/ o tom, či úver bol minutý na rekonštrukciu bytu alebo nie, či žalovaný použil peniaze z úveru na stavbu domu, či „údajnú“ stavbu - domek žalovaný uviedol Centru právnej pomoci, prečo žalovaný nepodal ústavnú sťažnosť alebo dovolanie voči odporu, či si žalovaný zobral pôžičku v C. C. so svojím bratom a prečo ho neoznačil ako veriteľa, prečo žalovanému nepomohla jeho matka, ktorá vlastní nehnuteľnosti bez pôžičiek a všetky tieto tvrdenia sa zakladali len na predpokladoch a domnienkach a relevantným spôsobom nepreukazovali nepoctivé správanie žalovaného.

14. Súd prvej inštancie za účelom zdokladovania príjmu pred podaním návrhu vykonal na návrh žalobcu 2/, ku ktorému návrhu sa pripojil aj žalobca 1/, lustráciu v sociálnej poisťovni, pričom zistil, že žalovaný bol zamestnaný a mal príjem v období od mesiaca jún 2020 do mesiaca október 2020, avšak ani z takéhoto vymeriavacieho základu, ktorý predstavoval príjem žalovaného nevyplyva, že by nebol platobne neschopný, čo už súd prvej inštancie uviedol pri konštatovaní, že žalovaný nebol platobne schopný, keď samotná výška príjmu žalovaného bola v prípade posúdenia platobnej schopnosti/neschopnosti irelevantná, nakoľko žalobca platobnú schopnosť žalovaného opieral výlučne o možnosť žalovaného uhrádzať záväzky z príjmu čiastočne. To, že žalovaný bol zamestnaný a mal príjem nepreukazuje nepoctivý zámer žalovaného.

15. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemal preukázané také skutočnosti a skúsenosti žalovaného, ktoré by umožňovali posúdiť ich v súlade s § 166g ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. (napr. mal v minulosti významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí ako vedúci zamestnanec v orgánoch právnickej osoby, má iné osobitné životné skúsenosti), a preto nezohľadnil požiadavku žalobcu 1/, aby na žalovaného prihliadal prísnejšie, čo žalobca 1/ žiadal na základe tvrdenia, že ona je ten, ktorého pohľadávka bola judikovaná v októbri 2019, tesne pred podaním návrhu na oddĺženie.

16. Súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu vo veci žalovanému, ktoré bol v konaní v celom rozsahu úspešný, priznal voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

17. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca 1/ proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a teda z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo alternatívne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi 1/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

18. Žalobca 1/ sa v odvolaní nestotožňoval so záverom súdu prvej inštancie, že samotná výška príjmu žalovaného bola v prípade posúdenia platobnej schopnosti/neschopnosti irelevantná. Podľa žalobcu 1/ platobná schopnosť/neschopnosť dlžníka sa musí posudzovať nie striktno z čisto formálneho

hľadiska naplnenia zákonných znakov platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., nakoľko v takom prípade by bol platobne neschopný aj dlžník, ktorého mesačný príjem je nadštandardný a v ktorého reálnych majetkových možnostiach je aj naďalej schopnosť uhrádzať svoje záväzky, pričom takýto pohľad by sa priechil nielen zákonnej úprave a podstate oddĺženia, ale by zasahoval neprimerane a výrazne do ústavného majetkového práva veriteľov. Podľa žalobcu 1/ súd prvej inštancie sa vôbec nevenoval iným skutkovým okolnostiam, ktoré by mali rozhodný vplyv na posúdenie platobnej schopnosti žalovaného, a to koľkých veriteľov mal žalovaný a aké boli výšky ich pohľadávok ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal záväzkami žalovaného, ktorá skutočnosť má podstatný vplyv pri posúdení platobnej schopnosti žalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu riadne zamestnaný s nemalým mesačným príjmom, z ktorého mohol čiastočne uspokojiť pohľadávky svojich veriteľov. Žalovaný totiž v rámci exekučného konania v prospech žalobcu 1/ dokázal mesačne uhrádzať sumy vo výške od 340,- do 700,- Eur, ak by žalovaný mesačne uhradil sumu vo výške 400,- Eur, ktorá suma by sa rozpočítala medzi jeho veriteľov, tak žalovaný by v priebehu 7 rokov dokázal v celosti splatiť jeho záväzky, na základe ktorej skutočnosti nemožno prijať záver o platobnej neschopnosti žalovaného. V majetkových pomeroch žalovaného by bola schopnosť splácať aj vyššiu sumu, ale žalobca 1/ radšej uviedol nižšiu sumu a napriek tomu tu vznikla možnosť splatenia všetkých záväzkov žalovaného v celosti. Na základe uvedenej okolnosti je zrejmé, že žalovaný nebol platobne neschopný. Žalobca 1/ zastáva názor, že súd prvej inštancie nedostatočným spôsobom preskúmal predmetný prípad, nakoľko ak by zhodnotil príjem žalovaného, a teda schopnosť uhrádzať jeho záväzky a výšku jeho záväzkov, dospel by k záveru, že žalovaný by mohol splatiť všetky jeho záväzky v celosti za niekoľko rokov a že záver o platobnej neschopnosti žalovaného nie je správny a tento je v rozpore so skutkovým stavom.

19. Žalobca 1/ v odvolaní podotkol, že platobnú neschopnosť si môže sám dlžník svojím možným podvodným konaním jednoducho spôsobiť, resp. navodiť tým, že prestane splácať svoje dlhy, aby bola naplnená doba omeškania stanovená zákonom, čo sa pravdepodobne udialo aj v danom prípade. Zámer žalovaného bol vopred jasný a tento už vo vzťahu k žalobcovi 1/ konal nemorálne a nepoctivo. Aj tieto skutkové okolnosti spoločne s ostatnými a s vykonaním dokazovaním smerujú k záveru o nepoctivom zámere žalovaného. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o platobnej neschopnosti žalovaného žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil, len poukázal na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti dlžníka a ďalej len uviedol, že žalobcovia nepreukázali nepoctivý zámer, dôkazy, ktoré žalobcovia predložili a tvrdenia, ktoré produkovali, neboli zo strany súdu prvej inštancie náležite vyhodnotené. Podľa žalobcu 1/, ak by súd prvej inštancie riadne hodnotil dôkazy vo vzájomnej súvislosti, nedospel by k záveru, k akému dospel, nakoľko z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že bolo v majetkových pomeroch žalovaného čiastočne uspokojovať pohľadávky jeho veriteľov, a to bez ujmy v jeho majetkovej sfére a bez zásahu do jeho životných potrieb. Na margo príjmu žalovaného poukazuje žalobca 1/ na zárobky žalovaného v období od júna 2020 do októbra 2020, od 1.499,- Eur do 6.166,- Eur.

20. Žalobca 1/ sa v odvolaní nestotožňoval so záverom súdu prvej inštancie a posúdením dôvodu zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.. Bolo na žalovanom preukázať, že po oddĺžení prejavil úprimnú snahu o vyriešenie jeho dlhov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že majetková situácia žalovaného sa po oddĺžení nijako nezmenila. Ustanovenie § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. jednoznačne stanovuje legálnu definíciu poctivého zámeru, ktorú nie je možné žiadnym výkladom pozmeňovať a zákonodarcu tým reflektoval právnu ochranu aj veriteľom, ktorí boli dotknutí oddĺžením a ktorým sa zasiahlo do ich ústavného majetkového práva. Výklad ustanovenia § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. nestanovuje, že úprimnú snahu o vyriešenie dlhov má poskytnúť len ten dlžník, ktorý má vysoký príjem alebo nadobudne výhru, či dar nie nepatrnej hodnoty, pretože v takom prípade by predmetné ustanovenie nedávalo zmysel. Zmyslom uvedeného ustanovenia je, že sa má poskytnúť aj ochrana veriteľov, ktorým sa zasiahlo ich ústavného majetkového práva a ktorým by mala byť poskytnutá určitá satisfakcia aj po oddĺžení. Žalovaný po oddĺžení neprejavil žiadnu snahu a ani sa o to ani nepokúsil, napriek tomu, že jeho situácia nebola nepriaznivá a bolo v jeho životnej ako i majetkovej situácii čiastočne uspokojiť jeho veriteľov. Nemožno poskytovať ochranu dlžníkom a každého jedného, kto podá návrh na vyhlásenie konkurzu, oddĺžiť. Bohužiaľ, aktuálna situácia je taká, že po zmene právnej úpravy došlo k enormnému vzrastu podaných návrhov. V tomto smere žalobca 1/ poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 570/2016. Žalobca 1/ na podporu svojich tvrdení citoval aj závery rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 zo dňa 23.11.2022.

21. Žalobca 1/ poukázal v odvolaní aj na to, že žalovaný pod zámienkou zrekonštruovania bytu žalobcu 1/ využil jeho dôveru a získal od C. C. značnú sumu 25.000,- Eur. Žalovaný nevynaložil na rekonštrukciu bytu žalobcu ani jedno euro. Žalovaný klamal v odpore proti platobnému rozkazu Okresného súdu Čadca, klamal v životopise, ktorý tvoril prílohu k návrhu na vyhlásenie konkurzu. Žalovaný sa v opise svojej aktuálnej životnej situácie na vznik dlhov vyhovára na žalobcu 1/, ide o účelové klamstvo. Ak sa žalovateľný dokázateľne nesprával poctivo, slušne, pravdivo a dobromyseľne pri podaní návrhu na konkurz oddĺžením, nemôže naňho platiť domnienka o jeho poctivom zámere. Podľa žalobcu 1/ je veľmi zjednodušený a nie správny a v rozpore s vykonaným dokazovaním aj pohľad súdu prvej inštancie, že podmienky prísnejšieho posúdenia žalovaného preukázané nemal. Žalovaný má osobitné životné skúsenosti, keď si vedel zaobstarať značnú sumu 25.000,- Eur bez vynaloženia pracovného úsilia, z ktorej sumy neminul ani jedno euro na účel, ktorý deklaruje pred súdmi.

22. Podľa žalobcu 1/ súd prvej inštancie zvolil vlastnú úvahu o neexistencii objektívnych či subjektívnych kritérií a aplikoval sudcovskú koncentráciu konania k navrhnutým dôkazom, ktoré boli prednesené žalobcom 1/ prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 10.05.2023. Na strane žalobcu 1/ existovali objektívne okolnosti, ktoré boli súdu prvej inštancie prezentované na pojednávaní dňa 10.05.2023 a touto okolnosťou bolo úmrtie advokáta, ktorý žalobcu 1/ zastupoval. Bez právneho zástupcu žalobca 1/ nemohol konať aktívne, nakoľko je laik. Žalobca 1/ sa správal disciplinovane, netaktizoval, keď napriek úmrtiu svojho právneho zástupcu, vynaložením veľkej snahy sa mu podarilo si zabezpečiť nového právnik, aby nezmaril prvé úvodné pojednávanie vo veci. Pre tieto objektívne okolnosti nebolo možné skôr predniesť návrhy.

23. Podľa právneho názoru žalobcu 1/ napadnuté rozhodnutie je vo svojom odôvodnení aj nepreskúmateľné.

24. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako zákonné a vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že procesný útok žalobcov bol založený na rovine tvrdení bez ich podloženia relevantnými dôkazmi. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len v tomto prípade môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia. Žalobcovia v tomto smere neunesli dôkazné bremeno, a teda nepreukázali, že žalovaný mal nepoctivý zámer, pričom ide o hmotno-právnu podmienku, ktorá musí byť preukázaná na to, aby bolo možné takejto žalobe vyhovieť. Súd nemôže vyhovieť žalobe, kde žalobcovia len niečo tvrdili, avšak nijakým spôsobom to nepreukázali.

25. Podľa žalovaného samotný zákon predpokladá, že ak dlžník disponuje určitým príjmom, pokračuje v podnikaní alebo v zamestnaní v snahe plniť svoje záväzky, má poctivý zámer. Preto nemožno vyvodiť zámer o nepoctivom zámere žalovaného preto, že pokračoval v zamestnaní a mal príjem. Je nesporné, že žalovaný bol platobne neschopný, jeho záväzky presahovali jeho príjmy a žalovaný nebol schopný tieto záväzky plniť. Súd prvej inštancie správne a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou poukázal, že podstata platobnej neschopnosti nie je to, či je dlžník schopný záväzok uhrádzať v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti (napr. 4Obdo/7/2022).

26. Žalovaný sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že dôkazné bremeno je na žalobcovi a poukazuje aj na právny názor Najvyššieho súdu SR, napr. rozhodnutie sp. zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31.01.2023. Je teda nesporné, že dôkazné bremeno na preukázanie nepoctivého zámeru spočíva na žalobcovi, nie na inom subjekte, či dokonca na súde. Žalobcovia, aby boli v konaní úspešní, museli uvádzať konkrétne tvrdenia a tieto preukázať konkrétnymi dôkazmi. Ich tvrdenia však boli len všeobecné a ničím nepodporené. Žalobcom 1/ v odvolaní uvedený výklad poctivého zámeru je nesprávny, formalistický a v rozpore s účelom tohto inštitútu. Správanie dlžníka je potrebné posudzovať komplexne a so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a komplexné osobnostné a majetkové pomery dlžníka, nie v závislosti od jednej okolnosti.

27. Podľa žalovaného pre toto konanie nemajú žiadnu relevanciu tvrdenia žalobcu 1/ v odvolaní ohľadom sumy 25.000,- Eur, nakoľko k nim došlo dávno pred vznikom tohto sporu, či pred podaním návrhu na oddĺženie. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu 1/, že dlžníka s mesačným príjmom 1.000,- Eur a s mesačnými výdavkami 600,- Eur nemožno označiť za platobne neschopného. Platobnú neschopnosť je potrebné posudzovať nielen vzhľadom na príjmy a výdavky, ale aj zo zreteľom na výšku ostatných záväzkov takéhoto dlžníka, a teda je potrebné platobnú neschopnosť skúmať komplexne. Podľa tvrdení

žalobu 1/ by takmer žiadny dlžník nemohol využiť inštitút oddženia, prípadne by sa musel vzdať zamestnania, aby nedosahoval žiadny príjem, avšak takýto výklad nie je správny a nie je ani účelom oddženia.

28. Žalovaný poukázal na to, že okrem koncentrácie konania na dôkazy žalobcu 1/ súd prvej inštancie konštatoval, že vykonanie takýchto dôkazov by bolo aj nadbytočné, s čím žalovaný súhlasí. Podľa žalovaného z odvolania nie je zrejmé, prečo žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, pričom podľa žalobcu odôvodnenie rozhodnutia je napísané skutočne vyčerpávajúco.

29. Dňa 15.08.2023 súd prvej inštancie žalobcovi zasielal vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu s tým, aby sa ku nemu v lehote 15 dní od doručenia vyjadril, ak to považuje za potrebné. Písomnosti boli doručené dňa 31.08.2023 do elektronickej schránky zástupkyne žalobcu 1/ (§ 110 ods. 1 CSP), žalobca 1/ sa už vo veci nevyjadril.

30. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodnutie verejne vyhlásil dňa 25.01.2024, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

31. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

32. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca 1/ a žalobca 2/ sa domáhali zrušenia oddženia žalovaného, keď Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 3OdK/204/2020 zo dňa 05.01.2021, zverejneným v Obchodnom vestníku 6/2021, deň vydania 12.01.2021, vyhlásil konkurz na majetok žalovaného a oddžil žalovaného tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze na majetok žalovaného, a to v rozsahu, v akom nebudú v konkurze uspokojené. Žalobcovia nepoctivý zámer žalovaného zakladali na tom, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti (§ 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z.), že žalovaný v čase podania návrhu nebol platobne neschopný (§ 166g ods. 2 písm. f) zákona č. 7/2005 Z. z.), že žalovaný mal snahu poškodiť svojich veriteľov (§ 166g ods. 2 písm. h) zákona č. 7/2005 Z. z.) a že zo správania žalovaného nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v rámci svojich schopností a možností (§ 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.).

33. Podľa § 3 ods. 2 veta tretia a veta štvrtá zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 16.07.2022, fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

34. Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

35. Podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. veriteľ, ktorý bol dotknutý oddžením, má právo domáhať sa zrušenia oddženia návrhom na zrušenie oddženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

36. Podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie

nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

37. Podľa § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak:

e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,

f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,

h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

38. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 643/2005 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia, v poslednom znení, na účely určenia platobnej neschopnosti sa platobne neschopným rozumie ten, kto má viac ako jedného veriteľa, viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti a koho peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté jeho finančným majetkom, ktorým sa rozumie

a) peňažné prostriedky,

b) pohľadávky z účtu, vkladu alebo inej formy vkladu v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, alebo v zahraničnej banke so sídlom v členskom štáte Organizácie pre ekonomickú spoluprácu a rozvoj s výpovednou lehotou kratšou ako tri mesiace,

c) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktorých lehota splatnosti uplynie do 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie,

d) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere po lehote splatnosti nie viac ako 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne splnenie do 30 dní od uplynutia lehoty ich splatnosti,

e) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktoré sú splatné na požiadanie (na videnie), ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie, ak by sa o ich splatenie požiadalo nasledujúci deň.

39. Odvolací súd posúdil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie z odvolacích dôvodov uvedených a obsahovo vymedzených žalobcom 1/ v podanom odvolaní a dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a v konaní na súde prvej inštancie odvolací súd nezistil porušenie práva na spravodlivý proces, nezistil inú vadu konania a ex offio nezistil ani vady týkajúce sa procesných podmienok.

40. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a s poukazom na obsahové vymedzenie odvolania žalobcu 1/ dopĺňa ďalšie dôvody, pričom sa zameriava len na tie argumenty a námietky, ktoré mali význam v konkrétnych okolnostiach súdnej veci.

41. Žalobca 1/ v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal, že nedostatočným spôsobom preskúmal súdenú vec, nakoľko ak by zhodnotil príjem žalovaného, a teda jeho schopnosť uhrádzať záväzky a výšku záväzkov, dospel by k záveru, že žalovaný by mohol splatiť všetky záväzky v celosti za niekoľko rokov a že záver o platobnej neschopnosti žalovaného nie je správny a je v rozpore so skutkovým stavom, keď žalobca 1/ mal za to, že platobná schopnosť/neschopnosť dlžníka sa musí posudzovať nie striktnie z čisto formálneho hľadiska naplnenia zákonných znakov platobnej neschopnosti dlžníka v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z..

42. Zákon č. 7/2005 Z. z. v ustanovení § 166 a nasl. upravuje inštitút oddĺženia fyzických osôb, tzv. osobné bankroty. V dôsledku zmien prijatých zákonom č. 377/2016 Z. z. s účinnosťou od 01.03.2017 oddĺženia konkurzom je oprávnený domáhať sa každý platobne neschopný dlžník, ktorý je fyzickou osobou, a to bez ohľadu na to, či má záväzky z podnikateľskej činnosti (§ 166 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.). V tejto súvislosti došlo aj zmene ustanovenia § 3 zákona č. 7/2005 Z. z. definujúcom platobnú neschopnosť a s účinnosťou od 01.03.2017 je v § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. osobitne definovaná aj platobná neschopnosť fyzickej osoby, a to tak, že fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak zákon č. 7/2005 Z. z. má vlastnú definíciu platobnej neschopnosti dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, a teda ak zákonodarca

sa rozhodol platobnú neschopnosť fyzickej osoby osobitne normovať, z hľadiska naplnenia zákonných znakov a predpokladov platobnej neschopnosti súdy sú povinné túto normu aplikovať, t. j. podľa § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. sú povinné vyhodnotiť za platobne neschopnú každú fyzickú osobu, ktorá nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok, a preto nemôže obstať odvolacia argumentácia žalobcu 1/, že platobná schopnosť/neschopnosť dlžníka sa musí posudzovať nie striktné z čisto formálneho hľadiska naplnenia zákonných znakov platobnej neschopnosti dlžníka v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z..

43. Pokiaľ potom súd prvej inštancie v ods. 31 odôvodnenia uviedol, že: „Z definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplývajú znaky, ktoré sú predpokladom vzniku platobnej neschopnosti dlžníka fyzickej osoby, a to existencia aspoň jedného peňažného záväzku po lehote splatnosti 180 dní a objektívna neschopnosť dlžníka tento záväzok plniť. Pokiaľ ide o objektívnu neschopnosť dlžníka plniť, tak možno konštatovať, že ide o stav, kedy dlžník nemá dostatok objektívnych prostriedkov, aby splatný peňažný záväzok uhradil. Ide o situáciu, kedy dlžník nie je schopný splniť pohľadávky veriteľa v stanovenej lehote splatnosti, aj keby to chcel. Platobná neschopnosť musí byť všeobecná a musí byť zrejmé, že plnenie je pre dlžníka nemožné. Samotná existencia príjmu žalovaného, prípadne existencia pracovno-právneho vzťahu neznamena, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existenciu finančného majetku žalovaného. V danom prípade ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nie len jednej jednotlivkej pohľadávky a schopnosti túto pohľadávku uhrádzať.“, odvolací súd udáva, že nešlo len o názor súdu prvej inštancie, ale takýto názor k zákonným definíčným znakom a predpokladom platobnej neschopnosti fyzickej osoby už bol vyslovený aj v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31.01.2023) a v kontexte obsahového vymedzenia odvolacej argumentácie žalobcu 1/ ani odvolací súd nemá dôvod od tohto názoru sa odkloniť.

44. Súd prvej inštancie následne pri výklade zákonnej definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podporne vychádzal aj z podstaty definície platobnej neschopnosti obsiahnutej v § 1 vyhlášky č. 643/2005 Z. z., ktorou sa v rozhodnom období rozhodovania o návrhu žalovaného na oddĺženie konkurzom ustanovovali podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia a na základe čoho súd prvej inštancie uzavrel, že podstatou definície platobnej neschopnosti nie je to, či je dlžník schopný záväzok uhradiť v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť, pričom tento postup a záver súdu prvej inštancie žalobca 1/ v odvolaní a odvolacej argumentácii ako nesprávny neoznačil. Pre úplnosť veci však odvolací súd udáva, že s týmto názorom súdu prvej inštancie sa stotožňuje a tiež je toho právneho názoru, že záver o platobnej schopnosti dlžníka musí byť založený na tom, či záväzky dlžníka v rozhodnom čase návrhu na vyhlásenie konkurzu sú kryté relevantným finančným majetkom a nie na tom, či by dlžník záväzky v budúcnosti po častiach splnil. Preto, ak v konaní na súde prvej inštancie žalobca 1/ ani len netvrdil existenciu takého finančného majetku žalovaného, ktorým by v rozhodnom čase boli kryté záväzky žalovaného po lehote splatnosti, ale platobnú schopnosť žalovaného opieral výlučne o možnosť žalovaného uhrádzať záväzky z príjmu čiastočne a postupne, na ktorej argumentácii zotrval žalobca 1/ aj v odvolaní, odvolací súd vyhodnocuje ako správny a logický záver súdu prvej inštancie, že samotná výška príjmu žalovaného bola v prípade posúdenia platobnej schopnosti/neschopnosti irelevantná a tento záver súdu prvej inštancie zodpovedá tak zákonnej definícii platobnej neschopnosti fyzickej osoby, ako aj rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít.

45. K námietku žalobcu 1/ v odvolaní, že súd prvej inštancie sa vôbec nevenoval iným skutkovým okolnostiam, ktoré by mali rozhodný vplyv na posúdenie platobnej schopnosti žalovaného, a to koľkých veriteľov žalovaný mal a aké boli výšky ich pohľadávok ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, odvolací súd udáva, že podľa § 166 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi má veriteľ, ktorý bol oddĺžením dotknutý a keďže návrh podáva veriteľ proti dlžníkovi, konanie o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je konaním sporovým, a teda je konaním vedením podľa Civilného sporového poriadku, v ktorom konaní veriteľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu a dlžník vystupuje v procesnom postavení žalovaného. Jedným zo základných princípov civilného sporového konania je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako tieto povinnosti článok 8 CSP. Každá strana sporu má v konaní tvrdiť a preukázať tie skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jej nároku alebo zánik jej povinnosti. Civilné sporové konanie sa totiž dôsledne riadi zásadou formálnej

pravdy, a preto súd je v konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podopreté relevantnými dôkazmi. Žalobca 1/ však v konaní na súde prvej inštancie nikdy neuviedol také dostatočné a také konkrétne a dôkazmi podopreté tvrdenia týkajúce sa veriteľov žalovaného a výšky ich pohľadávok, ktoré by súdu prvej inštancie umožnili, aby sa takýmito tvrdeniami zaoberal. Pokiaľ žalobca 1/ až v odvolaní poukazuje na počet veriteľov žalovaného a predpokladanú výšku ich pohľadávok, odhliadnuc, že ide len o domnienky a dedukcie žalobcu 1/, ktoré nie sú podopreté dôkazom, pričom zároveň tieto tvrdenia majú charakter novoty, na ktorej použitie v odvolaní nie sú splnené zákonné podmienky podľa § 366 CSP, len pre úplnosť veci odvolací súd udáva, že predmetné tvrdenia žalobcu 1/ uvádza v kontexte názoru, že žalovaný mohol v priebehu niekoľkých rokov splatiť všetky svoje pohľadávky, avšak ako už odvolací súd uviedol, záver o platobnej schopnosti dlžníka sa nezakladá na tom, či by dlžník záväzky v budúcnosti po častiach splnil, ale záver o platobnej schopnosti dlžníka musí byť založený na tom, či záväzky dlžníka v rozhodnom čase návrhu na vyhlásenie konkurzu sú kryté relevantným finančným majetkom. Pre súdenú vec sú potom bez právneho významu domnienky a dedukcie žalobcu 1/, že ak by súd prvej inštancie zhodnotil príjem žalovaného a výšku jeho záväzkov, dospel by k záveru, že žalovaný by mohol splatiť všetky jeho záväzky v celosti za niekoľko rokov.

46. Pokiaľ žalobca 1/ v odvolaní podotýka, že platobnú neschopnosť si môže dlžník spôsobiť sám svojím možným podvodným konaním, čo sa pravdepodobne udialo aj v súdnej veci, odvolací súd udáva, že opäť ide len o domnienky žalobcu 1/, ktoré nie sú konkretizované a nie sú podopreté žiadnym dôkazným prostriedkom. Na tomto mieste preto odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odvolací súd posudzuje vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia výlučne podľa odvolacích dôvodov, ktoré uvedie a obsahovo vymedzí odvolateľ do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keď názor, že za obsahové vymedzenie odvolania je vždy zodpovedný odvolateľ, bol vyslovený už aj v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/47/2022 zo dňa 19.10.2023) a keď v zmysle § 373 ods. 1 CSP platí, že nedostatočné obsahové vymedzenie odvolania nepredstavuje vadu, na odstránenie ktorej by mali súdy odvolateľa vyzývať. Neconkretizované tvrdenia žalobcu 1/ preto neboli spôsobilé, aby na ich základe odvolací súd mohol preskúmať vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom odvolaciemu súdu zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nesvedčí právo, ale ani povinnosť odvolaciu argumentáciu odvolateľa dotvárať.

47. K tvrdeniu žalobcu 1/ v odvolaní, že zámer žalovaného bol vopred jasný a žalovaný vo vzťahu k žalobcovi 1/ konal nemorálne a nepoctivo a že aj tieto skutkové okolnosti spoločne s ostatnými a s vykonaným dokazovaním smerujú k záveru o nepoctivom závere žalovaného, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, aj odvolací súd zdôrazňuje, že tvrdenia o amorálnom a nepoctivom, či nezodpovednom konaní a správaní žalovaného pre zrušenie jeho oddĺženia nie sú postačujúce, pričom ak žalobca 1/ mal v odvolaní za to, že tieto okolnosti spoločne s ostatnými a s vykonaným dokazovaním smerujú k záveru o nepoctivom závere žalovaného, bolo žiaduce, aby žalobca 1/ tieto odvolacie tvrdenia konkretizoval a nezostal len v rovine všeobecných tvrdení bez zohľadnenia konkrétneho skutkového a právneho stavu veci, v ktorej žalobca 1/ odvolanie podáva. Opäť tak šlo o nedostatočné odvolacie tvrdenia žalobcu 1/, na podklade ktorých odvolací súd nemohol rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

48. Bez zohľadnenia konkrétneho skutkového a právneho stavu súdnej veci bola aj odvolacia námietka žalobcu 1/, že dôkazy, ktoré žalobcovia predložili a tvrdenia, ktoré produkovali, neboli zo strany súdu prvej inštancie náležite vyhodnotené, keď žalobca 1/ opäť nekonkretizuje a nešpecifikuje, ktoré konkrétne tvrdenia a ktoré konkrétne dôkazy nemali byť súdom prvej inštancie náležite vyhodnotené.

49. K námietke žalobcu 1/, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o platobnej neschopnosti žalovaného žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a poukázal len na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti dlžníka s tým, že žalobcovia nepreukázali nepoctivý zámer, odvolací súd udáva, že konštatovaná námietka nezodpovedá pravde, keďže súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nielenže poukázal na definíciu platobnej neschopnosti dlžníka, ale túto následne dostatočne a presvedčivo rozvinul a aplikoval aj v konkrétnych okolnostiach súdnej veci a svoje zistenia a závery formuloval jasným a zrozumiteľným spôsobom, ktorým neuprel žalobcovi 1/ možnosť namietat v odvolaní konkrétne skutkové a právne argumenty.

50. Žalobca 1/ v odvolaní súdu prvej inštancie vytykal nesprávne právne posúdenie aj vo vzťahu k dôvodu zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. a mal za to, že toto zákonné ustanovenie nehovorí len o povinnosti dlžníka v prípade výhry, či daru, pričom majetková situácia žalovaného sa po oddĺžení nijako nezmenila.

51. Kritériá pre určenie, kedy dlžník pri oddĺžení poctivý zámer nemá, sú sústredené predovšetkým na správanie dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a demonštratívne sú uvedené v ustanovení § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.. Zákonodarca však reflektuje aj na správanie dlžníka po podaní návrhu na oddĺženie, a to v ustanovení § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., v ktorom upravuje, kedy dlžník poctivý zámer má. Pozitívna definícia poctivého zámeru je v konaní o zrušenie oddĺženia tiež právne relevantná, a to s ohľadom na to, či dlžník využil tzv. druhú šancu, ktorú mu oddĺženie poskytlo na úkor veriteľov alebo pokračuje v tom istom „zadĺžovacom“ spôsobe života. Z pozitívnej definície platobnej schopnosti však žiadnym výkladovým pravidlom právnej normy nie je možné dospieť k chápaniu a výkladu nepoctivého zámeru tak, ako ho predkladá žalobca 1/. Ak podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia, ak preukáže, že dlžník nemal „pri“ oddĺžení poctivý zámer a ak ustanovenie § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. upravuje, že dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania „po“ podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, nemôže sa veriteľ domáhať zrušenia oddĺženia, a teda odvodzovať nepoctivý zámer dlžníka len na tom skutkovom základe, že pri nezmenenej ekonomickej a majetkovej situácii oproti stavu pri oddĺžení, dlžník svoje nevymáhateľné dlhy neuhrádza. Zhodne so súdom prvej inštancie preto aj odvolací súd je toho právneho názoru, že výklad prezentovaný žalobcom 1/ by šiel proti podstate inštitútu oddĺženia a tiež je odvolací súd toho právneho názoru, že ustanovenie § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. je na posudzovanie poctivého zámeru dlžníka aplikovateľné len v prípadoch, ak sa ekonomická a majetková situácia dlžníka zmení nie nepatrným spôsobom a rozsahom. V súdnej veci však nie nepatrné zmeny ekonomickej a majetkovej situácie žalovaného ani len neboli tvrdené.

52. Pokiaľ žalobca 1/ v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016 a v ňom vyslovený názor, že pri rozhodovaní o oddĺžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravdливо vyvažovať primárny účel oddĺženia a záujmy stále neuspokojených veriteľov, odvolací súd udáva, že súdy tak môžu postupovať len v rozsahu, v akom si dotknutý veriteľ v konaní o zrušenie oddĺženia splní svoju povinnosť tvrdenia a na ňu nadväzujúcu povinnosť dôkaznú. Pre civilné sporové konanie, ktorým konaním ako už odvolací súd uviedol je aj konanie o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, totiž všeobecne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017), pričom v prípade konania o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer zákonodarca v ustanovení § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. vyslovene upravil, že veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia, „ak preukáže“, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, a teda zákonodarca osobitne ešte aj hmotným právom stanovil požiadavku, aby dotknutý veriteľ preukázal skutočnosti navodzujúce žalované právo, t. j. uviedol tvrdenia o tom, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a podprel tieto tvrdenia dôkazmi. Ak tvrdenia a dôkazy označené veriteľom neumožňujú dospieť k záveru, že veriteľ preukázal, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, súd nemá inú možnosť, len žalobu zamietnuť a nemá iný právny rámec, na základe ktorého by mal záujmy veriteľa vyvažovať.

53. Pokiaľ žalobca 1/ v odvolaní na podporu svojich tvrdení citoval závery rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 zo dňa 23.11.2022, zhodne sú súdom prvej inštancie aj odvolací súd udáva, že rozhodnutia iných súdov prvej inštancie nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, v súlade s ktorou by malo byť v súdnej veci rozhodované a v konkrétnych okolnostiach súdnej veci toto rozhodnutie nespadať ani pod rozhodnutia, ktorým by mali byť súdy viazané podľa § 193 CSP.

54. K tvrdeniu žalobcu 1/ v odvolaní, že aj ten dlžník, ktorý disponuje finančnými prostriedkami, aby mohol aj naďalej uhrádzať svoje dlhy, sa môže rozhodnúť, že navodí stav platobnej neschopnosti a využije, či zneužije inštitút oddĺženia, ktorý inštitút s ohľadom na aktuálnu nesprávnu právnu úpravu môže využiť aj ten dlžník, ktorý nie je platobne neschopný tým, že formálne splní zákonné podmienky stanovené v § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., odvolací súd udáva, že dlžník nemá poctivý zámer aj vtedy, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh alebo aj vtedy, ak v čase podania návrhu dlžník nebol

platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, avšak vždy je na veriteľovi, ktorý sa zrušenia oddĺženia domáha, aby takéto skutočnosti preukázal, teda aby o takomto správaní dlžníka alebo o takejto situácii uviedol konkrétne tvrdenia a podoprel ich relevantnými dôkazmi.

55. K námietke žalobcu 1/, že pohľad súdu prvej inštancie na podmienky prísnejšieho posúdenia žalovaného je veľmi zjednodušený, záver súdu prvej inštancie nie je správny a je v rozpore s vykonaným dokazovaním, odvolací súd udáva, že opäť šlo o nekonkretizovanú a nešpecifikovanú odvolaciu argumentáciu žalobcu 1/. Žalobca 1/ pritom v konaní na súde prvej inštancie navrhoval prihliadať na žalovaného prísnejšie na základe tvrdenia, že žalobca 1/ je ten, ktorého pohľadávka bola judikovaná v októbri 2019, tesne pred podaním návrhu na oddĺženie, avšak ako práve táto okolnosť mala spĺňať zákonné predpoklady prísnejšieho prihliadania podľa § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z., žalobca 1/ už v konaní na súde prvej inštancie neuvádzal. Pokiaľ potom v odvolaní žalobca 1/ osobitné životné skúsenosti žalovaného videl v tom, že si vedel zaobstarať značnú sumu 25.000,- Eur bez vynaloženia pracovného úsilia, z ktorej sumy neminul ani jedno euro na účel, ktorý deklaruje pred súdmi, len pre úplnosť veci a odhliadnuc, že šlo o novotu, odvolací súd udáva, že opäť absentuje tvrdenie žalobcu 1/, prečo a ako by práve tieto okolnosti mali spĺňať zákonné predpoklady prísnejšieho prihliadania na žalovaného pri posudzovaní poctivého zámeru.

56. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností odvolací súd uzatvára, že vzhľadom na obsahové vymedzenie odvolania žalobcu 1/ nedospel k záveru, že by súd prvej dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

57. Žalobca 1/ v odvolaní súdu prvej inštancie vytykal aj nevykonanie procesných návrhov, t. j. dôkazov navrhnutých žalobcom 1/ na pojednávaní dňa 10.05.2023 a mal za to, že na strane žalobcu 1/ existovali objektívne okolnosti, a to úmrtie zástupcu žalobcu 1/, ktoré okolnosti boli súdu prvej inštancie prezentované na pojednávaní dňa 10.05.2023.

58. Pre civilné sporové konanie je charakteristické, že úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strany sporu. Procesnú aktivitu strana realizuje uplatňovaním prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sú podľa § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotno-právne námietky. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podliehajú koncentrácii konania, a preto strany sú podľa § 153 ods. 1 CSP povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia zákonná, ktorá je pre súd a strany sporu obligatórna a ako koncentrácia sudcovská, ktorá je v diskrečnej právomoci súdu, kedy oneskorené uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť v závislosti od konkrétnych objektívnych alebo subjektívnych okolnosti danej veci.

59. Žalobca 1/ síce konštatoval, že ďalšie prostriedky procesného útoku uplatnil až na pojednávaní dňa 10.05.2023 z dôvodu úmrtia zástupcu (advokáta) žalobcu 1/, avšak okolnosť, že počas konania došlo k úmrtiu zástupcu strany sama o sebe nepredstavuje taký objektívny dôvod, pre ktorý by súd prvej inštancie sudcovskú koncentráciu konania nemohol uplatniť. Žalobca 1/ totiž ani len netvrdil, že prostriedky procesného útoku uplatnené až na pojednávaní dňa 10.05.2023 boli bezprostredne vyvolané ako reakcia na prostriedky procesnej obrany žalovaného, a teda že nešlo o prostriedky procesného útoku, ktoré mohli byť uplatnené už predošlým zástupcom žalobcu 1/, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Súd prvej inštancie pritom rozhodnutie o nevykonaní dôkazov označených žalobcom 1/ na pojednávaní konanom dňa 10.05.2023 odôvodnil nielen aplikáciou sudcovskej koncentrácie konania, ale tiež zdôraznil, že šlo o dôkazy, ktoré by v spore potrebnú relevanciu nepriniesli. Tieto závery súdu prvej inštancie žalobca 1/ v odvolaní ako nesprávne neoznačil. Preto, ak by aj súd prvej inštancie nevykonanie dôkazov neodôvodňoval sudcovskou koncentráciou, ale odôvodňoval by ich aj len neúčelnosťou týchto dôkazov, bolo by to postačujúce pre záver súdu prvej inštancie, že dôkazy nevykoná. Odvolací súd preto uzatvára, že nevykonaním dôkazov označených žalobcom 1/ na pojednávaní dňa 10.05.2023 súd prvej inštancie procesné práva žalobcu 1/ neporušil.

60. K námietke žalobcu 1/ v odvolaní, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s návrhmi žalobcu 2/ na doplnenie dokazovania, čím bolo porušené právo žalobcu 2/ na spravodlivý proces, odvolací súd udáva, že tým, že v súlade s § 166 ods. 1 veta druhá zákona č. 7/2005 Z. z. súdu prvej inštancie vznikla zákonná povinnosť spojiť na spoločné konanie návrh (žalobu) žalobcu 1/ a žalobcu 2/, nedošlo medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ k vzniku žiadneho takého predpokladaného procesného spoločenstva, ktoré by žalobcovi 1/ umožňovalo v odvolaní uvádzať odvolacie dôvody a argumentáciu aj vo vzťahu k žalobcovi 2/, ktorý odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepodal. Odvolací súd preto nevyhodnocoval ani ostatnú takú odvolaciu argumentáciu žalobcu 1/, ktorá sa vzťahovala ku žalobcovi 2/.

61. Žalobca 1/ v odvolaní súdu prvej inštancie vytykal aj nedostatočné zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia, avšak odvolací súd si nemohol nevšimnúť, že v tejto časti odvolacej argumentácie žalobca 1/ poukazuje len na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít a odbornej praxe vo vzťahu k právnym na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Konkrétne dôvody a výhrady k nesprávosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, t.j. v čom zdôvodnenie súdu prvej inštancie absentuje, žalobca 1/ v odvolacej argumentácii neuvádza a nešpecifikuje, a teda opäť šlo o odvolaciu argumentáciu uvedenú žalobcom 1/ bez súvislosti a konkrétnych okolností súdnej veci. Odvolací súd preto len pre úplnosť veci udáva, že z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie a zostali sporné (napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16.03.2005) a z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR tiež vyplýva, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany konania a jej žalobe nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 19/2019-11 zo dňa 16.01.2019) a napriek všeobecnej odvolacej argumentácii žalobcu 1/ odvolací súd považuje za potrebné uzavrieť, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je nepreskúmateľné, spĺňa náležitosti odôvodnenia ustanovené zákonom v § 220 ods. CSP a súd prvej inštancie sa dostatočne podrobne a presvedčivo vysporiadal s rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi, ktoré mali vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie totiž dalo jednoznačnú a špecifickú odpoveď na argument, ktorý bol pre vec rozhodujúci, t. j. že žalobca 1/ nepreukázal splnenie podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného, a preto musel žalobu zamietnuť a najmä súd prvej inštancie neuprel žalobcovi 1/ možnosť namietať konkrétne skutkové alebo právne závery pri podaní odvolania ako riadneho opravného prostriedku.

62. Žalobca 1/ podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t. j. aj proti závislému výroku II. o náhrade trov konania, avšak žalobca 1/ neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, a teda žalobca 1/ osobitne neumožnil odvolaciemu súdu prieskum napadnutého rozhodnutia v rozsahu závislého výroku II..

63. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

64. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

65. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).